

GARETH BROWN

Některé dveře
by měly navždy
zůstat zavřené...

KNÍHA
DVEŘÍ

román

KNIHA
DVEŘÍ

Copyright © Gareth Brown 2024

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Večerková, 2024

Cover © Beci Kelly/TW, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5303-1 (pdf)

GARETH BROWN

KNIHA DVEŘÍ

přeložila Lenka Večerková

FoBOS

OBSAH

Část první DVEŘE	7
Část druhá VZPOMÍNKY	107
Část třetí OZVĚNY V MINULOSTI	213
Část čtvrtá TANEC NA ZAPOMENUTÉM MÍSTĚ	257
Část pátá NIC A NIKDE	305
Část šestá PLÁN O PĚTI ČÁSTECH	313
Část sedmá ZAČÁTKY A KONCE	391
Poděkování	404

Věnováno mé ženě May za všechny vzpomínky,
které jsme si vytvořili, a za dobrodružství,
která nás ještě čekají. (NMINOO! VWDDR!)

ČÁST PRVNÍ

DVEŘE

TICHÁ SMRT PANA WEBBERA

John Webber si v knihkupectví Kellner Books na Upper East Side v New Yorku pár minut před smrtí četl *Hraběte Monte Christa*. Seděl na svém obvyklém místě, u stolu uprostřed obchodu, kabát měl pečlivě složený přes opěradlo židle a román položený na stolku před sebou. Na chvíli přestal, aby si usrkl kávy, knihu zavřel a patřičné místo si označil měkkou koženou záložkou.

„Jak se vám daří, pane Webbere?“ zeptala se Cassie, která se proplétala obchodem s hromadou knížek pod paží. Bylo pozdě odpoledne a pan Webber byl jediný zákazník.

„Ale, jsem starý, unavený a rozpadám se,“ odpověděl jako vždycky, když mu Cassie tuto otázku položila. „Ale jinak si nemůžu stěžovat.“

Pan Webber byl v knihkupectví známou tváří a jedním ze zákazníků, s nimiž se Cassie vždycky snažila si popovídat. Byl to gentleman s tichým hlasem, pokaždé úpravně oblečený do draze vypadajících šatů. O jeho věku svědčila vráscitá kůže na ruce a krku, na rozdíl od hladké pokožky na obličeji a hustých bílých vlasů. Cassie věděla, že žije sám, ale snášel to s lehkostí a nikdy svou osamělostí neobtěžoval ostatní.

„Čtu *Hraběte Monte Christa*,“ svěřil se a kývl ke knize. Záložka z ní trčela směrem ke Cassie jako jazyk hada. „Už jsem to četl, ale jak stárnu, přináší mi útěchu znovu listovat svými oblíbenými. Je to jako trávit čas se starými přáteli.“ Se sebekritickým úsměvem si odkašlal, čímž Cassie naznačil, že si je vědom své pošetlosti. „Četla jste to?“

„Ano,“ odpověděla Cassie a nadhodila si hromadu knih pod paží. „Četla jsem to, když mi bylo asi deset.“ Vzpomínala si na dva dlouhé deštivé dny jednoho podzimního víkendu, kdy ji *Hrabě Monte Christo*, stejně jako spousta dalších knih, uchvátil.

„Já si ani nevzpomínám, jestli mi někdy deset bylo,“ zamumlal pan Webber s úsměvem. „Nejspíš jsem se narodil ve středním věku a v obleku. Jak se vám ta knížka líbila?“

„Je to samozřejmě klasika,“ odpověděla Cassie. „Ale ta prostřední pasáž, celé to povídání o Římě, ta byla moc dlouhá. Vždycky jsem se chtěla dostat na konec k té části o pomstě.“

Pan Webber přikývl. „Čtenář si na odplatu rozhodně musí počkat.“

„To ano,“ souhlasila Cassie.

Chvilí tam tiše postávala a z reproduktorů na zdi se linul příjemný jazz.

„Byla jste někdy v Římě?“ zeptal se pan Webber a mnul si u toho ruce, jako by je měl studené. Cassie věděla, že před odchodem do důchodu býval klavírista a skladatel; měl dlouhé, útlé prsty, které jistě s lehkostí tančily po klaviatuře.

„Jo, v Římě jsem byla,“ řekla Cassie. „Moc si to nepamatuju.“ V Římě kdysi strávila týden, když cestovala po Evropě, a pamatovala si to dobře, ale chtěla nechat mluvit pana Webbera. Byl to člověk plný příběhů z dobře prožitého života; člověk, který měl více příběhů než lidí, jimž je mohl vyprávět.

„Mně se v Římě moc líbilo,“ řekl a pohodlně se na židli opřel. „Ze všech míst, která jsem procestoval – a že jsem cestoval hodně –, patřil Řím k mým nejoblíbenějším. Dá se tam procházet a jen si představovat, jaké to tam bylo před pěti sty lety.“

„Ano,“ zamumlala Cassie a sledovala, jak se pozornost pana Webbera obrací ke vzpomínkám. Zdálo se, že je tam šťastný.

„Víte, byl jsem ubytovaný v jednom hotelku poblíž fontány di Trevi,“ vyprávěl, náhle pohlcený vzpomínkou. „A každé ráno mi tam nosili kávu do postele, ať už jsem chtěl, nebo ne. Přesně v sedm se ozvalo rychlé zaklepání na dveře a pak dovnitř napochodovala ta stará ženská, co to tam vedla, třískla hrníčkem na noční stůl a zase z pokoje vypochoďovala ven. První ráno jsem stál nahý uprostřed místnosti a zrovna přemýšlel, že bych se oblékl, a najednou tam vtrhla s kávou v ruce. Sjela mě pohledem od hlavy až k patě. To, co viděla, ji nikterak nezaujalo, a tak zase odešla.“ Při té vzpomínce se zasmál. „Viděla mě úplně... *celého*.“

„Panebože,“ vyhrkla Cassie a smála se spolu s ním.

Sledoval ji, jak se směje, a došel k závěru. „Už jsem vám to vyprávěl, že jo?“

„Ne,“ zalhala. „Neřekla bych.“

„Jste ke mně moc shovívavá, Cassie. Stal se ze mě staroch, co svými historkami otravuje mladé.“

„Dobrý příběh je stejně dobrý i podruhé,“ odtušila.

Zavrtěl hlavou, jako by byl sám na sebe rozzlobený.

„Cestujete ještě, pane Webbere?“ zeptala se Cassie a vytrhla ho tak z podrážděnosti.

„Teď už nikam nejedím,“ odpověděl. „Jsem moc starý a moc vetchý. Pochybuju, že bych dlouhý let přežil.“ Propletl si ruce na břicho a ponořen do té myšlenky zíral na stůl.

„To je trochu morbidní,“ namítla Cassie.

„Realistické,“ usmál se. Vážně se na ni zadíval. „Být realista je důležité. Život je jako vlak, který pořád zrychluje, a čím dřív si to člověk uvědomí, tím líp. Řítím se do konečné stanice, to vím. Ale prožil jsem svůj život a nemám si na co stěžovat. Ale mladí lidé jako vy, Cassie, vy musíte vyrazit do světa a prozkoumat ho, dokud můžete. Za těmito čtyřmi zdmi je toho spousta k vidění. Nedovolte, aby kolem vás svět jenom proplul.“

„Viděla jsem toho spousty, pane Webbere, tím se netrapte,“ namítla Cassie s nepříjemným pocitem z toho, že se rozhovor stočil k ní. Kývla ke knihám pod paží. „Jen je odnesu dozadu, než mi upadne ruka.“

Prošla kolem kávového baru, který už byl pro ten den zavřený, až do kamrlíku bez oken plného krabic a skříněk pro personál v zadní místnosti. Knihy upustila na přeplněný stůl paní K., ať si je další den, až otevře, sama přebere.

„Cassie, nesnažil jsem se vám říkat, jak máte žít svůj život,“ vysvětloval pan Webber s vážným výrazem, když se vrátila. „Snad jsem vás neurazil.“

„Že byste mě urazil?“ upřímně se podívala Cassie. „Nebudte hloupý. Ani jsem se nad tím nepozastavila.“

„Vlastně jsem vás tím chtěl požádat, abyste neříkala paní Kellnerové o mém návrhu, že byste měla odejít od ní a z jejího knihkupectví.“

„Dostal byste doživotní zákaz,“ zazubila se Cassie. „Ale nebojte. Nechám si to pro sebe. A v blízké době nikam neodcházím.“

Když sklízela ze stolů hrníčky a talířky, rozhlédla se po obchodě, místě, kde pracuje už od svého příjezdu do New Yorku před šesti lety.

Vypadal přesně tak, jak se na knihkupectví sluší a patří: regály a stoly obtěžkané knihami, na pozadí se neustále linoucí tlumená hudba a z vysokých stropů na kabelech zavěšené lustry, jejichž světlo vytvářelo v útulném příšeří jasné body. V rozích a mezi regály stála pohodlná křesla a na zdech visela pestrá sbírka uměleckých děl. Už deset let se tady nemalovalo a regály pravděpodobně pocházely z šedesátých let, ale celek působil přiměřeně ošuntělé, nikoli zchátrale. Bylo to útulné místo; takový obchod, který vám už při prvním vstupu do dveří připadá povědomý.

Kývla hlavou k hrníčku pana Webbera. „Chcete ještě naposledy dolít, než zavřu?“

„Už jsem měl víc než dost,“ zavrtěl hlavou. „Budu celou noc vstávat a chodit čurat.“

Cassie se zatvářila napůl pobaveně a napůl znechuceně.

„Nabízím vám pohled do života starého člověka,“ vysvětlil pan Webber bez omluvy. „Je to neustálé potěšení. Teď mi dejte pár minut, abych nabral síly, a půjdu vám z cesty.“

„Zůstaňte, jak dlouho chcete,“ ujistila ho Cassie. „Je milé mít na konci dne společnost.“

„Ano,“ souhlasil pan Webber s pohledem upřeným do stolu a rukou spočívající na obálce knihy. „To je.“ Zvedl oči a nasměle se na ni usmál. Když odcházela, položila mu ruku na rameno. V přední části obchodu se z výlohy rozlévalo do noci jemné světlo a připomínalo krb v tmavém pokoji města, a když se Cassie posadila na vysokou stoličku, uviděla, že začíná sněžit a vločky v závoji světla poletují jako smítka prachu.

„Náhdera,“ zamumlala potěšeně.

Chvilí sledovala čím dál hustěji padající sníh a budovy přes ulici vytvářející křížovku oken s rozsvícenými nebo zhasnutými světly. Kolemjdoucí měli nasazené kapuce a hlavy skloněné

proti přívalu sněhu a návštěvníci malého suší baru přímo naproti Kellnerovu knihkupectví pozorovali počasí z okna s hůlkami v rukou a znepokojením ve tváři.

„Bouřlivou noc si člověk nejlépe vychutná v teplém pokoji s knihou na klíně,“ zašeptala si Cassie pro sebe. Smutně se usmála, protože tahle slova jí jednou řekl někdo, koho postrádala.

Podívala se na hodiny na zdi a zjistila, že je čas zamknout. Pan Webber seděl u svého stolu s hlavou podivně nakloněnou na stranu, jako kdyby právě zaslechl, jak někdo volá jeho jméno. Cassie se zamračila a někde hluboko uvnitř ucítila záchvív neklidu.

„Pane Webbere?“ zeptala se a vstala ze stoličky.

Pospíchala přes obchod a příjemný jazz na pozadí jí v jejím náhlém znepokojení drásal nervy. Když položila panu Webberovi ruku na rameno, nereagoval. Měl upřený výraz, oči otevřené a bez života a mezi rty škvíru.

„Pane Webbere?“ zkusila to znovu, i když tušila, že to nemá smysl.

Cassie věděla, jak vypadá smrt. Když ji před mnoha lety viděla poprvé, ukradla jí muže, který ji vychoval, jediného příbuzného, kterého kdy poznala. Teď smrt přišla znovu a tentokrát si vzala milého muže, jehož sotva znala, zatímco její pozornost upoutal sních.

„Pane Webbere,“ vysoukala ze sebe s narůstajícím smutkem.

Nejprve přijeli záchranáři, hlučně vpadli do obchodu a oklepávali si z oblečení a vlasů sních. Byli plní energie, jako by byla šance pana Webbera zachránit, ale jakmile ho spatřili, veškerá jejich činorodost vyprchala.

„Je mrtvý,“ oznámil jí jeden z nich a všichni tři tam postávali v trapném tichu jako lidé na večírku, co se neznají. Pan Webber zíral skelnýma očima někam do prázdna.

Pak přijeli dva policisté, jeden mladý a druhý starší, a když záchranáři zvedali pana Webbera ze židle a připoutávali na nosítka, pokládali jí otázky.

„Chodí sem večer, dvakrát třikrát týdně,“ vysvětlovala jim. „Těsně před zavřením kávového baru. Vezme si šálek kávy a pak tady sedí a čte si, dokud obchod nezavře.“

Mladý policista se tvářil znuděně, stál s rukama v bok a pozoroval záchranáře při práci. „Nejspíš byl osamělý,“ podotkl.

„Má rád knihy,“ namítla Cassie a policista se na ni podíval. „Občas si povídáme o knihách, které jsme četli nebo právě čteme. Má rád klasiky.“ Uvědomila si, že blábolí, ale slova se jí dál řinula ze rtů. Složila si ruce na hrudníku, aby se zarazila. Z nějakého důvodu se před policisty cítila rozpačitě a bolestně si uvědomovala všechno, co dělá.

„Jasně,“ řekl mladší muž a s profesní lhostejností si ji prohlížel.

„Asi si rád povídal s vámi, paní,“ prohodil starší policista a Cassie se zdálo, že se snaží být milý. Procházel obsah peněženky pana Webbera, hledal adresu nebo nejbližšího příbuzného. Cassie to připadalo podivně obscénní, jako by někomu prohrabával šuplík se spodním prádlem.

„Starý chlap se má aspoň na co těšit, když může koukat na hezkou slečnu,“ prohlásil mladý policista a koutky úst mu zaškubaly v rošťáckém úšklebku. Starší zavrtěl nesouhlasně hlavou a dál se věnoval peněžence pana Webbera.

„Tak to nebylo,“ vyštěkla Cassie ostře a podrážděně. „Byl to prostě milý muž. Nedělejte z toho něco, co to nebylo.“

Mladý policista rádoby omluvně přikývl, ale nesnažil se zastřít rozčilený pohled, který vrhl na svého kolegu. Přešel ke dveřím a podržel je záchranářům otevřené.

„Tady to máme,“ vytáhl starší policista řidičský průkaz pana Webbera. „Byt číslo 4, Východní 94. ulice 300. Příjemná čtvrť.“ Vrátil řidičák do peněženky a zavřel ji. „Ozvěme se, pokud budeme potřebovat další informace,“ oznámil Cassie. „Ale zavolejte nám, jestli vás něco napadne.“ Podal jí vizitku newyorské policie s telefonním číslem.

„Co třeba?“ zeptala se Cassie.

Policista pokrčil rameny. „Cokoli, co bychom měli vědět.“

Cassie přikývla, jako by to byla dobrá odpověď, i když nebyla. „A co jeho rodina?“

„O to se postaráme,“ ujistil ji starší policista.

„Pokud nějakou má,“ dodal mladší, který čekal u dveří. Cassie viděla, že už chce odejít; nudil se tady a ona ho za to nenáviděla. Pan Webber si zasloužil něco lepšího. To každý.

„Budete v pořádku, slečno?“ zeptal se jí starší policista. Vypadal po všech stránkách unaveně, ale přesto dělal svou práci, a to lépe než jeho mladší kolega.

„Jo,“ zamračila se Cassie podrážděně. „Jistě.“

Chvilí ji pozoroval.

„Víte, občas lidé prostě umřou,“ pokusil se říct něco utěšujícího. „Tak to prostě chodí.“

Cassie přikývla. Věděla to. Občas lidé prostě umřou.

Cassie stála před obchodem a sledovala, jak odjíždějí; nejdřív sanitka a pak policejní auto. Její odraz ve výloze vypadal jako duch – vysoká nemotorná dívka v oblečení z bazaru: starý vlenný svetr s kulatým výstřihem a modré džíny, které byly na kolenou skoro prošoupané.

„Sbohem, pane Webbere,“ zamumlala a nepřítomně si povytáhla rukávy svetru k loktům.

Přesvědčovala samu sebe, že nemá důvod být smutná – pan Webber byl starý a zemřel, jak se zdálo, rychle a poklidně, na místě, které mu přinášelo radost –, ale její smutek byl jako tvrdohlavý, neustále dunící basový tón, jenž se ozýval na pozadí jejích myšlenek.

Zvedla telefon a zavolala domů paní Kellnerové.

„Mrtvý?“ podivila se paní Kellnerová, když jí Cassie řekla, co se stalo. To slovo bylo jako kulka z pistole, krátký, ostrý výstřel.

Cassie čekala a pak se ozval dlouhý, unavený povzdech.

„Chudák pan Webber,“ politovala ho paní Kellnerová a Cassie slyšela, jak kroutí hlavou. „Ale jsou i horší způsoby, jak odejít. S tím by pan Webber jistě souhlasil. Jak to snášíte, Cassie?“

Ta otázka Cassie překvapila, jako vždycky, když se někdo zajímal o to, jak jí je.

„Nic mi není,“ zalhala. „Asi jsem jenom v šoku.“

„Hm, dobře. Čeká nás to všechny a pan Webber už měl věk. Je to smutné, ale není důvod propadat depresi, rozumíte mi?“

„Ano, madam,“ odpověděla Cassie a drsně podaná, avšak laskavá rada paní Kellnerové ji zahrála.

„Teď zamkněte a běžte domů. Venku zuří sněhová bouře a nechci, abyste prochladla. To je nařízení, ne žádost.“

Cassie popřála paní Kellnerové dobrou noc, pustila se do úklidu a přemítala, jak dobře Kellnerovi pana Webbera znali. Zdálo se, že znají většinu lidí, kteří do knihkupectví chodí pravidelně. Ne že by pan Kellner ještě měl o něčem valné ponětí; demence mu před pár lety ukradla paměť. Cassie se ztratila v myšlenkách a vzpomínala, kdy byl asi pan Kellner v obchodě naposledy. Muselo to být už před několika lety. Teď o svém manželovi paní Kellnerová skoro nemluvila.

Když Cassie zametala podlahu kolem kávových stolků a pod místem pana Webbera, uviděla, že jeho výtisk *Hraběte Monte Christa* pořád leží na stole vedle napůl prázdného šálku od kávy. Pohled na knihu na ni zapůsobil jako rána do břicha, jako by pana Webbera odvezli bez jeho nejcennějšího majetku. Pak vedle ní zahlédla druhou knihu, menší, s deskami z hnědé kůže, která byla vybledlá a popraskaná jako zašlá barva na dveřích. Té knihy si Cassie předtím nevšimla – ani když pan Webber přišel, ani během veškeré činnosti záchranářů a policistů. Je možné, že ji prostě přehlédla?

Opřela si smeták o rameno a knihu zvedla. Byla překvapivě lehká, člověk by čekal, že bude těžší. Když ji otevřela, kožený hřbet příjemně zavrzal. Stránky byly tlusté a drsné a popsané něčím, co vypadalo jako text načmáraný tmavým inkoustem, ale jazyk ani písmo Cassie nepoznávala. Jak knihou listovala, zahlédla, že v ní jsou také načrtnuté kresby a čmáranice, některé po stranách textu, jiné přes celou stránku. Působilo to jako jakýsi deník, kam si někdo spoustu let zapisoval své myšlenky, bez řádu a chaoticky. Text nebyl veden jedním směrem; táhl se nahoru a dolů, skrz kresby i dokola kolem nich.

Na úplně první stránce knihy uviděla Cassie pár řádků napsaných stejným rukopisem jako text na dalších stranách, ale v angličtině:

Tohle je Kniha dveří.

*Sevři ji v ruce a každé dveře se mohou stát jakýmiko-
li dveřmi.*

Pod těmito řádky byla další zpráva, napsaná očividně jiným písmem. Cassie zalapala po dechu, když zjistila, že je to vzkaz pro ni:

Cassie,

tato kniha je pro Vás jako dárek za Vaši laskavost.

Užijte si místa, kam Vás zavede, a pobavte se s přáteli, které tam najdete.

John Webber

Cassie se zamračila; dárek ji překvapil a dojal. Znovu knihou listovala a zastavila se asi ve třetině, kde byly přes celou jednu stránku nakreslené dveře. Tahy obyčejným černým inkoustem ztvárňovaly dveře otevřené dokořán, za nimi ale Cassie viděla něco, co vypadalo jako potemnělá místnost s oknem na protější zdi. Oknem prosvítal sluneční jas, azurově modrá obloha a spousta jarních květů s barevnými květy mezi sytě zelenou trávou. Všechno bylo načrtnuto černě, až na pohled z okna; ten byl nakreslený v plných, nádherných barvách.

Cassie knihu zavřela a prsty přejížděla po popraskané kůži.

To byla k panu Webberovi tak laskavá? Chtěl jí ten večer tu knihu dát? Možná ji vytáhl z kapsy, když sledovala sních, okamžik předtím, než zemřel?

Chvilku přemýšlela co dělat, jestli by neměla zavolat na policii a o té knize jim povědět, o obou knihách. Dokázala si představit, jak mladší policista protáčí oči: *Zápisník nějakého šílence, který vám chtěl darovat...?*

„Hloupost,“ zamumlala si pro sebe.

Pan Webber si přál, aby tu knihu dostala. Bude ji brát jako vzpomínku na milého muže, který jí na konci dne často dělal společnost. A vezme si i jeho výtisk *Hraběte Monte Christa*; postará se, aby mu zajistila dobrý domov.

Když po chvilce z knihkupectví odcházela, zabalená do starého šedého kabátu, vínově červené šály a s kulichem na hlavě, zakously se do ní ostré poryvy větru, ale byla tak rozrušená obsahem podivného zápisníku, že to ani nevnímala. Po pouhých pár krocích se zastavila pod lampou pouličního osvětlení a vytáhla zápisník z kapsy; vůbec si přitom nevšimla, že ji ze stínu v průchodu přes ulici sleduje nějaká postava.

Znovu knihou listovala: další text, řádky načrtnuté zdánlivě nahodile, jako by se stránky z knihy daly vytáhnout a znovu poskládat v jiném pořadí a mohly tak odhalit nějaký velkolepý, tajný plán. Viděla, že přesně uprostřed zápisníku je přes obě stránky nakreslena stovka, možná i víc dalších dveří v úhledných řadách; každé z nich měly trošku jiný tvar nebo velikost nebo se lišily něčím jiným; byly tak rozmanité jako dveře na kterékoli ulici. Bylo to podivné, ale krásné, tajemné a lákavé a Cassie chtěla nad stránkami hloubat a snít o tom, kdo asi strávil čmáráním do knihy tolik hodin. Ta kniha jí připadala jako poklad, záhada, která zaměstnávala její mysl.

Otřela ze stránek sněhové vločky, zastrčila knihu zpátky do kapsy a pak se vydala na cestu ulicemi ztichlými sněhem; mířila ke stanici metra o tři bloky dál a v mysli jí vířily obrázky a podivná slova načmáraná černým inkoustem.

Postava v průchodu za ní nešla.

Když Cassie přišla domů, vytáhla výtisk *Hraběte Monte Christa* od pana Webbera a našla mu místo mezi paperbacky uloženými v knihovně vedle své postele.

Ta knihovna představovala mapu jejího života: knihy, které hltala v dětství, knihy, které koupila nebo získala na cestách po Evropě, knihy, které četla a střezila od doby, co se přestěhovala do New Yorku. Byl tam i její ošoupaný výtisk *Hraběte Monte Christa*, starý paperback, který původně patřil jejímu dědečkovi. Cassie vzpomínala, jak si ho četla v dědečkově dílně v Myrtle Creek, zabořená do sedacího pytle v rohu, zatímco on pracoval, vzduch voněl dřevem a olejem a venku lilo jako z konve. Vytáhla knihu z police a prolistovala ji. Zachytila závan vůně vyvolávající emoce a vzpomínky na šťastné a bezstarostné dny svého dětství, až ji z toho píchlo u srdce.

Zastrčila knihu zpátky na místo a svlékla si starý svetr, aby ho hodila do špinavého prádla. V zrcadle na zadní straně dveří zachytila svůj odraz a nezaújatě si ho prohlížela. Kdykoli viděla samu sebe v odraze nebo na fotkách, pocítila jisté zklamání. Ve svých očích byla moc vysoká a moc hubená. Její boky jí připadaly příliš úzké a hrudník příliš plochý a oči měla velké a vypoulené jako vyděšená srna. Nenosila make-up, protože se vlastně nikdy nenaučila, jak ho používat, a blondáté vlasy jí vždycky vlály na všechny strany, ať si je česala sebevíc.

„Už jsi doma?“ zavolala Izzy z obýváku.

„Jo,“ odpověděla Cassie. Otevřela dveře ložnice, čímž odsunula svůj odraz z očí, a šla za Izzy, která seděla se zkříženými nohama na gauči, oblečená do volného trička na spaní a kalhot od pyžama.

„Co ta pracovní akce?“ zeptala se Cassie. „Muselo to být dobré, když už jsi doma v pyžamu.“

Izzy otráveně protočila oči. „Obrazily jsme pár míst. V posledním baru, kde jsme byly, se nás snažilo sbalit pár chlapů. Na mě tam zkoušel svoje kouzla jeden hromotluk. Byl děsněj. Samej sval a srostlý obočí. Navrhoval, ať spolu jdeme na Times Square a koukáme na světla.“

„Uf,“ zhodnotila to Cassie.

„Že jo?“ souhlasila Izzy. „Kdo chce sakra jít na Times Square? Tam to zajímá jedině turisty a teroristy.“

Cassie se usmála. Těšil ji hlas její kamarádky a vytržení z přetrvávajícího smutku. Cesta domů v prázdném vagonu metra a ulicemi zasypanými sněhem byla dlouhá a osamělá.

„To jsem mu taky řekla,“ pokračovala Izzy, když si k ní Cassie přisedla na gauč. „Times Square zajímá jedině turisty a teroristy. Byl úplně dotčenej, jako bych řekla něco příšernýho.“ Protáhla obličej a hlubším hlasem pronesla: „*To je hrozně nevкусné. Víš, že teroristi zabíjejí lidi?*“

„To se ti povedlo,“ zakřenila se Cassie.

„Docela nám to otrávil náladu, tak jsme to zabalily. Naštěstí,“ kývla k oknu, za nímž se stále sypal sníh.

Izzy pracovala v oddělení šperků v obchodním domě Bloomingdale's a jednou za pár týdnů si po práci vyrazila s kolegy-němi na drink. Její svět byl plný drahých předmětů, bohatých lidí a turistů s očima navrch hlavy. Byl to svět, kterému Cassie ani nerozuměla, ani neholdovala, ale Izzy svou práci milovala. Kdysi chtěla být herečkou. Během dospívání se do New Yorku přestěhovala z Floridy a snila o tom, že bude zpívat a hrát na Broadwayi. Když se seznámily, pracovala Izzy v Kellnerově knihkupectví a zároveň chodila na konkurzy a vystupovala v malých divadlech. Po pár letech marných nadějí a neúspěchů se svého snu vzdala.

„Napadá tě něco horšího?“ řekla Izzy Cassie jednou večer, když si zašly na drink do střešního baru v hotelu Library. „Je ti kolem třiceti a sleduješ všechny ty krásný mladý ženy, co chodí na stejný konkurzy jako ty a dívají se na tebe přesně tak, jako se teď já dívám na všechny starší ženy. Svět má nekonečnou zásobu krásnejch žen, Cassie. Vždycky se objeví novější, mladší. Nejsem tak dobrá herečka, aby na mým vzhledu nezáleželo.“

Cassie a Izzy spolu pracovaly v Kellnerově knihkupectví něco přes rok a skoro okamžitě se z nich staly kamarádky. Byly velmi odlišné, měly různé zájmy, ale z nějakého důvodu spolu vždycky dobře vycházely. Bylo to přirozené, nekomplikované přátelství, takové, které se zrodí zničehonic a změní člověku život. Když si Cassie začala hledat podnájem, Izzy navrhl, aby si zkusily najít něco společně a ušetřily na nákladech. Od té doby spolu bydlely ve dvoupokojovém bytě ve třetím patře bez výtahu na Lower Manhattanu. Byt, v němž spolu žily, se nacházel na okraji Malé Itálie nad obchodem s cheesecaky a čistírnou oděvů. V zimě tam bylo chladno a v létě horko a kvůli tomu, jak jejich pan domácí byt rozdělil, neměl žádný pokoj ty správné rozměry nebo tvary a žádný nábytek nepasoval tam, kam by měl. Ale stačilo jim to a bydlely spolu dál i poté, co Izzy z knihkupectví odešla a začala pracovat v Bloomingdale's. Izzy obvykle pracovala přes den, zatímco Cassie upřednostňovala odpolední směny a víkendy. A tak se stávalo, že se často několik dní neviděly; díky tomu si však nelezly na nervy a společné bydlení nenarušovalo jejich přátelství. Jednou za tři čtyři dny se jejich cesty zkrřížily a Izzy rychle shrnula události ve svém životě, zatímco Cassie poslouchala. A když se Izzyin monolog vyčerpával, podívala se na Cassie s mateřským výrazem a zeptala se: „A jak se vede tobě, Cassie? Co se děje ve tvém světě?“

Přesně s tím výrazem se na ni Izzy dívala i teď, s vlasy staženými do změti kudrlin. Byla to krásná žena s vysoko posazenými lícními kostmi a velkýma hnědýma očima. Ten typ ženy, který obchodní domy chtějí mít za pulty, žena, která by mohla být filmovou hvězdou, kdyby uměla hrát. Cassie si ve srovnání s ní připadala obyčejná, ačkoli jí k tomu Izzy nikdy nedala záminku. To svědčilo o Izzyině charakteru.

„Co se děje v mém světě?“ odtušila Cassie.

„Co se děje ve tvém světě?“

„Nic,“ odpověděla Cassie. „Nic extra.“

„Ale no tak.“ Izzy narovnala nohy, seskočila z gauče a přešla ke kuchyňské lince. „Naliju ti nóbl hrníček vína a ty mi můžeš povykládat o tom tvém nic extra.“

Izzy otočila vypínačem za dveřmi a po zdech se rozlilo tlumené osvětlení.

„Pan Webber dneska zemřel,“ řekla Cassie. Sklopila oči a uvědomila si, že pořád drží knihu, kterou jí dal. Chtěla ji nechat v knihovně ve své ložnici.

„Panebože, to je strašný,“ vyhrkla Izzy. „Kdo je pan Webber?“

„Jeden starý pán,“ objasnila Cassie. „Občas chodí do obchodu. Koupí si kafe a čte si.“

„Panebože, je hrozná zima. Co je to za počasí?“ zahudrovala Izzy, zavřela dveře do chodby a pak přicupitala zpátky ke gauči a podala Cassie hrníček. Nepily víno ze skleniček; v tomhle bytě ne.

„Myslím, že byl prostě osamělý. A v knihkupectví to měl rád.“

„A co se teda stalo?“ zeptala se Izzy a nalévala víno. „To zakopl a spadl nebo tak něco? Tak umřel můj strejda Michael. Spadl, zlomil si krček a nemohl vstát. Umřel doma na podlaže v obýváku.“ Otrásla se.

„Ne, nic takového,“ řekla Cassie. Vzala si hrníček vína, i když neměla v úmyslu ho pít. „Prostě umřel. Jen tam tak seděl. Jako kdyby prostě přišel jeho čas.“

Izzy přikývla, ale vypadala zklamaně.

„Tak to aspoň říkali policajti,“ zamyslela se Cassie. „Občas lidi prostě umřou.“

Izzy se uvelebila na gauči a zkřížila si nohy pod sebou. Cassie si usrkla vína a chvíli setrvaly v družném tichu.

„Koukej na ten sníh,“ zamumlala Izzy při pohledu z okna. Budovy na druhé straně ulice se ve vánici téměř ztrácely. Vítr už nejspíš ustal, vločky teď však byly větší a jemnější a dál se pomalu, ale vytrvale sypaly z oblohy.

„To je nádhera,“ zasnila se Cassie.

„Co je to?“ ukázala Izzy na zápisník ležící Cassie v klíně a ta jí ho podala a vysvětlila, že je to dárek.

„Kůž,“ poznamenala Izzy. Otevřela zápisník a líně jím listovala. „No teda. Vypadá to jako slovní průjem nějakýho šílence. Jestlipak má nějakou hodnotu?“

„Nejspíš ne,“ zamyslela se Cassie. Nelíbilo se jí, že se Izzyina první myšlenka týkala finanční hodnoty. O to tady nešlo. „Stejně to byl dárek.“

„Podle mě k tobě byl pan Webber moc laskavej, Cassie,“ usmála se Izzy rošťácky a zápisník jí vrátila.

„Nech toho,“ zaprotestovala Cassie. „Tak to nebylo. Byl to milý pán. A udělal milou věc.“

Izzy srkala víno s lehce nepřítomným pohledem. „Tak jo. Nebudeme se v tom utápět. No tak. Pojdme myslet na něco veselejšího.“

„Na co třeba?“ zeptala se Cassie a položila hrnek na stůl. „Nemůžu to pít, usnula bych.“

„Na něco oddychovýho,“ zamumlala Izzy. „Pověz mi o... o svém oblíbeném dni.“

„Cože?“ usmála se Cassie, i když si na hru na oblíbené věci pamatovala. Často ji hrávaly v knihkupectví, když se tam toho moc nedělo a nebylo co dělat. Jedna z nich vyzvala druhou, aby povídala o něčem oblíbeném: o svém oblíbeném jídle, oblíbené dovolené, oblíbeném nepovedeném rande. Krátily si tak čas.

„Pověz mi o svém oblíbeném dni,“ zopakovala Izzy. „Co byl tvůj nejlepší den v životě?“

Cassie se nad otázkou zamyslela; vyhlédla z okna na zasněžený svět a na klíně sevřela knihu pana Webbera.

„Já ti povím, kterej den můj oblíbenej nebyl,“ řekla Izzy a přerušila Cassiiny myšlenky. „Ten den v Greyhoundu.“

„Panebože,“ záúpěla Cassie a usmála se při vzpomínce na cestu, kterou s Izzy podnikly před několika lety, když jely na Floridu navštívit Izzyinu sestřenicí. V autobusu Greyhound do Miami spolu strávily skoro čtyřiaadvacet hodin a to, co tam přetrpěly, bylo napůl příšerné a napůl směšné. „Vzpomínáš na toho chlapa, co smrděl, jako by si v autobuse odskočil a zůstal při tom na sedadle?“

„To mi ani nepřipomínej,“ zakryla si Izzy ústa, jako by se jí chtělo zvracet.

Cassie se zaměřila na lepší dny. Vzpomínala na dny, kdy byla o hodně mladší; dny v domě, kde vyrostla, jen ona a její

dědeček nebo jen ona a knížka, ale o těch mluvit nechtěla. Tyto vzpomínky byly příliš cenné. Místo toho vzpomínala na to, jak předtím, než se přestěhovala do New Yorku, po dědečkově smrti cestovala. Vyšla se sama na toulky po Evropě, částečně proto, aby truchlila, a částečně proto, aby si ujasnila, co chce v životě dělat. Celý rok jezdila s batohem od města k městu, většinou sama, ale občas se s někým sblížila: s hezkým německým chlapcem v Paříži nebo s mladým japonským párem v Londýně. V Římě se setkala s párem holandských lesbiček ve středním věku a pár týdnů cestovala s nimi, protože nejspíš měly za to, že je nevinná a potřebuje ochranu. Cassie těm lidem slíbila, že se ozve, ale nikdy to neudělala. Byly to jen náhodné součásti jejího života. I když už pro ni tihle lidé byli ztraceni, patřili spolu s teplými, slunečnými dny po celé Evropě k jejím nejšťastnějším vzpomínkám.

„Vzpomínám si, jak jsem byla v Benátkách...“ začala Cassie.

„Ach, Benátky,“ přikývla Izzy. „Krása.“ Izzy nikdy nebyla za hranicemi země, ale často se nechávala slyšet, že se chce vrátit do Itálie, odkud pochází její rodina, a mluvila o tom tak, jak lidé mluví o snech, o nichž vědí, že se nikdy neuskuteční.

„Byla jsem ubytovaná v jednom hostelu,“ pokračovala Cassie. „A měla jsem pokoj jen pro sebe. Nikdo jiný tam nebyl, ze začátku ne. Provozoval ho pár ve středním věku s malými dětmi. Byli moc milí. Už si nevzpomínám, jak se jmenovali...“ Na chvíli se zamyslela, pátrala ve vzpomínkách, ale neúspěšně. „Ale chovali se ke mně jako k dceři.“

Izzy naklonila hlavu na stranu, opřela si ji o gauč a dál poslouchala.

„Bydlela jsem v úzké dlážděné ulici,“ vyprávěla Cassie, „na které stály žluté a oranžové domy s velkými dřevěnými dveřmi a malými okny s okenicemi. Kdybych se tam vrátila, asi bych ji už nikdy nenašla. Přes ulici byla pekárna a spala jsem s otevřenými okny, protože bylo horko.“

„Hm, horko je příjemný,“ podotkla Izzy ospale.

„A ráno jsem při probuzení cítila vůni čerstvého chleba a pečiva.“ Cassie si při té vzpomínce povzdychla. „Byla to ta nejlepší vůně na světě. Bylo slyšet místní, jak se setkávají,

povídají si a smějí se. V kavárně na konci ulice vytahovali stoly a židle, třískali a bouchali s nimi, i když bylo brzo ráno, a všichni místní se tam cestou do práce nebo někam jinam zastavili na cappuccino.“

„Chci jet do Itálie,“ pronesla Izzy.

„Každé ráno jsem vyskočila z postele a utíkala dolů,“ vyprávěla dál Cassie. „Ten dům měl velké staré dřevěné dveře. Když jsi je otevřela, byla ta pekárna přímo naproti a před ní obvykle stála řada lidí, kteří čekali, až si budou moct nakoupit, co potřebují.“

„Chleba miluju,“ zamumlala Izzy. „Ale nemůžu ho jíst. Hned se mi usadí na bocích. Ale miluju ho.“

Cassie ji ignorovala; na chvíli ji polapila síť jejích vlastních vzpomínek.

„Půjdu to odnést,“ kývla ke knize, kterou držela v ruce. „A udělám kafe nebo něco, jinak usnu dřív než ty.“

„Nejsem ospalá,“ namítla Izzy očividně ospalým hlasem. „To je lež.“

Cassie se usmála a zvedla se z gauče.

Znovu vzpomínala na Benátky, myslela na ty šálky kávy, jež vypila v kavárně na rohu, na křupavý chleba, který jedla k snídani, a když natáhla ruku ke dveřím do chodby, otrásla se. Na chvíli se cítila podivně, jako by se svět uvnitř ní napjal a zase uvolnil.

A pak otevřela dveře a zjistila, že zírá do té dlážděné uličky v Benátkách, kterou si pamatovala ze svých cest; byla tichá, potemnělá a leskla se v dešti.

BENÁTKY

Cassiein mozek zaprotestoval a ptal se jí, jestli ji nešálí zrak. Pak jí údivem spadla brada.

Tam, kde měla být chodba v jejím bytě, se nacházel jiný svět. Proudil tam chladný vzduch a mrholilo a byla tam cítit navlhlá, svěží vůně jiného místa. Panovala tam tma, ale taková, v níž bylo poznat blížící se světlo, ne jako ta v New Yorku plná sněhu.

V pekárně před ní, kam chodila během těch dní v Benátkách, se rozsvítilo a světlo prorazilo díru do mrholivé noci. Sledovala, jak se uvnitř pohybuje muž, rozmazaná postava za oknem smáčeným deštěm, a uvědomila si, že se nedivá na obraz – pohybovalo se to, bylo to skutečné!

„Panebože,“ vydechla údivem.

„Jdeš sem, nebo vedle, kočko?“ zeptala se Izzy ze světa, který ještě dával smysl. „Zavři dveře, studený vítr fouká tam, kam by neměl.“

„Izzy,“ vyhrkla Cassie hlasem, který zněl velmi nepřítomně. „Pojď sem.“

V Benátkách, v té pekárně, která tam neměla být, si muž za sklem sundával tmavý kabát a procházel dveřmi vzhadu v obchodě, aby si ho někam pověsil.

„Pojď sem, Izzy,“ zopakovala Cassie přidušeně.

„Co se děje?“ zeptala se Izzy. „Krucinál. Máme tady zase krysy?“

Cassie neodpověděla. Přinutila se zavřít oči, napočítala do tří a pak je zase otevřela. Ta ulice tam pořád byla. Stejně tak i déšť, kočičí hlavy a muž v pekárně. Cassie si všimla, že obloha není úplně tmavá – blížilo se svítání –, a vzdálený hlásek v hlavě jí řekl: *Jasně, v Itálii je o šest hodin víc než v New Yorku. Je ráno.*

Pak se vedle ní postavila Izzy.

Cassie otočila hlavu a sledovala, jak Izzy vytřeštila oči, když zpracovávala stejně nemožný výjev, s nímž před chvílí zápasila i Cassie.

„To mám mrtvici?“ pronesla Izzy bezbarvým hlasem. „Cassie, jsem do prdele sjetá?“

„To je nemožné,“ řekla pomalu Cassie a na Izzyinu otázku neodpověděla. „To je úžasné.“

„Co to do prdele je?“ zeptala se Izzy s nechápavým heknutím.

„To jsou Benátky!“ vykřikla Cassie. „To je to místo, o kterém jsem ti zrovna vyprávěla.“

„Proč je u mě v bytě?“ hysterčila Izzy. „Potřebuju čurat! Kde je koupelna?“

Cassie pustila kliku a natáhla ruku dopředu. Izzy ji popadla.

„Co to děláš?“

„Co jako?“ zeptala se Cassie místo odpovědi.

Izzy ji pustila a obě sledovaly, jak Cassie natahuje ruku přes práh. Ucítila závan větru a jemné polibky dešťových kapek. Zahýbala prsty a pak otočila ruku dlaní vzhůru. Nevěřicně a potěšeně se zachichotala a stáhla ruku zpátky do místnosti. Společně s Izzy si ji pozorně prohlížela.

„Déšť,“ pronesla Cassie a zírala na kapičky na své kůži. „Cítila jsem vánek,“ usmála se a znovu se podívala dveřmi.

Bylo to neuvěřitelné. Přímo za jejími dveřmi bylo jiné místo, město v jiné zemi na druhé straně oceánu. Cassie to v hlavě pomalu přežvykovala, jako když si někdo vychutnává oblíbený pokrm.

„Co to říkáš?“ nechápala Izzy.

„Chci říct, že moje ruka byla v Benátkách,“ odpověděla Cassie. „Moje tělo bylo v New Yorku, ale moje ruka byla v Benátkách.“

Izzy neměla slov.

„Jak je to možné?“ zeptala se Cassie sama sebe šeptem.

Tiše zíraly otevřenými dveřmi. Nebylo možné od toho odtrhnout zrak. V pekárně přes ulici byl teď druhý člověk; viděly

nezřetelné tvary za oknem smáčeným deštěm jako obrázek načmáraný uhlem.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Izzy a Cassie se zdálo, že je to poprvé, co v Izzyině hlase slyší nejistotu. Vždycky oplývala sebedůvěrou a dávala ji jasně najevo.

„Chci tam jít,“ zamumlala Cassie.

„Jít? Kam?“

„Do Benátek,“ odpověděla Cassie a ukázala rukou před ně. Jak by mohla nechtít? Bylo to jiné místo daleko odsud, místo, které měla ráda, a bylo *přímo tady*, přímo před nimi.

„Nemůžeme jít do Benátek!“ zalapala Izzy po dechu. „Mám na sobě pyžamo a ponožky. A ty... Nevím, co máš na sobě ty, ale ani ty nemáš boty.“

„Musím vědět, jestli to je skutečné,“ vysvětlovala Cassie a Izzyiny protesty skoro nevnímala. Vypadalo to skutečně. A cítila, že to skutečné je. „Strč tam ruku, Izzy.“

Izzy svět za dveřmi obezřetně pozorovala.

„Prosím,“ naléhala Cassie. „Chci se ujistit, že to není jen mnou, že nemám halucinace.“

Izzy se pokřižovala – což ji Cassie doposud viděla udělat jen jednou, když před několika lety srazilo chodce na ulici auto – a pak natáhla ruku dopředu.

Prsty překročila hranici a Izzy přivřela oči, jako by očekávala bolest. A pak už měla ruku na ulici, která tam neměla být, a Cassie si úzkostlivě zakryla ústa. Chtěla, aby to byla pravda, tenhle zázrak, tahle nemožná věc. Chtěla věřit, že se něco takového může stát.

Izzy se nevěřícně pousmála. „Je tam zima,“ řekla. „Cítím vzduch.“

„Jo,“ potvrdila Cassie šťastně, nadšená, že to cítí i Izzy, že to je skutečné. „A co déšť?“

„Jo, déšť taky.“ Zakmitala prsty, tak jako předtím Cassie, pak stáhla ruku zpátky do bytu, aby si ji prohlédla, a kroutila hlavou.

Cassie chtěla dveřmi projít. Chtěla jít do Benátek. To, co viděla, ji neděsilo; nebylo tady nic, čeho se bát, jen něco, nad čím mohla žasnout a užívat si to.

„Nechod!“ vyhrkla Izzy, jako by jí četla myšlenky. „Co když se nebudeš moct vrátit? Co když zůstaneš trčet v Benátkách v dešti a v ponožkách a nebudeš moct zpátky?“

Cassie zaváhala; Izzyiny obavy byly jako kotva, která stahovala její radost ke dnu.

„Vyfotím to!“ vykřikla Izzy. Sáhla si do kapsy pyžamových kalhot a vytáhla mobil, aby vyfotila otevřené dveře a ulici za nimi. Pak poodešla o pár kroků dozadu a udělala několik dalších fotek s Cassie přede dveřmi. „Úsměv!“ pobídla ji Izzy.

Cassie se nepřítomně usmála. Chtěla projít dveřmi. Po ničem jiném netoužila.

„Vydrž. Udělám video,“ vymyslela Izzy. „Zamávej rukama nebo tak něco. Šup.“

Cassie zvedla volnou ruku a ukázala za dveře.

„Vypadá to jako Benátky,“ popisovala. „Tam, kde by měla být naše chodba.“ Pak se trochu bláznivě zasmála. „Je to šílené!“

„Dej tam znovu ruku,“ pokynula jí Izzy.

Cassie se naklonila mezi dveře, prostrčila ruku dopředu a pak udělala krok a strčila dovnitř i hlavu.

„Cassie!“ vykřikla Izzy.

Cassie cítila, jak ji Izzy popadla a stáhla zpátky.

„Je to vážně skutečné,“ divila se Cassie. „Nemůžu tomu uvěřit.“

„To stačí, děsí mě to.“

Než Cassie stihla odpovědět, popadla Izzy kliku a dveře zavřela. Otráslы se v rámu a obě ženy na ně tiše zíraly. Pak Izzy otočila hlavu ke Cassie a podívala se jí do očí s němou otázkou. Cassie přikývla a Izzy dveře znovu otevřela. Objevila se za nimi jejich chodba, neuspořádaný úzký prostor se dveřmi do koupelny a dvou ložnic, kde u vchodu do bytu visely kabáty a stály boty. Cassie prudce vydechla a zalila ji střídavě úleva a zklamání.

Izzy se okamžitě podívala na mobil. Cassie se k ní přitiskla a s hlavami těsně u sebe zíraly na fotky, které Izzy pořídila, a na video, jak Cassie stojí u dveří a naklání se dovnitř – nebo ven? –, než Izzy vyjekla a záznam skončil.

„Jak je to možný?“ divila se Izzy.

Cassie stála u dveří, a když si dala ruce v bok, uvědomila si, že stále ještě drží knihu pana Webbera, že ji svírala po celou dobu, kdy se v jejich chodbě zázračně objevily Benátky. Zvedla knihu a přejela palcem po hnědé kožené obálce. Vnímala, že kniha v její ruce je teď na dotek teplá a těžší, než když ji poprvé potěžkala v knihkupectví.

„Je to tou knihou,“ pronesla a znovu si ji prohlížela. Nepřipadala jí jen těžší, ale i *pevnější*, jako by teď mezi deskami bylo více hmoty.

„Cože?“ zamručela Izzy.

„Je to tou knihou,“ zopakovala Cassie. Po chvilce se posadila, zvedla hrnek vína, který předtím nevypila, a jedním lokem ho vyprázdnila.

„Jak to myslíš, že je to tou knihou?“ naléhala Izzy.

„Kniha dveří,“ zamyslela se Cassie, nalistovala první stranu a přečetla, co bylo napsáno nad poznámkou, kterou tam zanechal pan Webber. „Každé dveře se mohou stát jakýmkoli dveřmi.“ Myslela jsem na tu ulici, na dveře v tom hostelu, kde jsem byla ubytovaná,“ vysvětlovala Cassie. „Držela jsem tu knihu v ruce a myslela na to a pak jsem se cítila...“ Otrásla se.

„Jak ses cítila?“ vyzvíдалa Izzy.

„Divně. A pak jsem otevřela dveře a byly tam Benátky. Ty Benátky, na které jsem zrovna myslela.“ Cassie cítila, jak v ní narůstá údiv jako nejlepší a nejkrásnější svítání. *Mohlo by to snad...?*

Izzy na ni zírala a vstřebávala to. Pak se na ni obořila: „Zbláznila ses? Myslíš, že to způsobila kniha?“

Cassie pokrčila rameny a její výraz naznačoval, že je otevřená jiným vysvětlením.

„Vím, že knihy miluješ, Cass, ale snad mi nechceš tvrdit, že věříš na magický knihy, co tě přenesou přes půlku světa?“

„Kniha dveří,“ vychutnávala si Cassie zvuk toho výrazu. Otevřela knihu, listovala jí a zabodla prst do náhodné stránky. Byla to stránka, kterou si už dříve prohlížela, nákres otevřených dveří s temnou místností a oknem, za nímž byly vidět květiny a sluneční světlo. Tentokrát tam ovšem žádné okno

nebylo. Tentokrát za nakreslenými dveřmi viděla ulici a dláždění a okno pekárny. Byla to přesně ta ulice, do níž před pár minutami nahlížela, a Cassie spadla nevěřicně brada. Znovu otáčela stránky a snažila se najít obrázek, který viděla předtím, ale už tam nebyl.

„Ta kniha se změnila,“ zamumlala si pro sebe, nadšená z tohoto objevu a z ještě další nemožné věci. Skoro jí připadalo, jako by ta kniha byla naživu nebo k ní promlouvala. „Podívej,“ ukazovala knihu Izzy a cítila, jak se jí zmocňuje vzrušení. „Podívej na tenhle obrázek! Předtím byl jiný! Ted' vypadá jako ta ulice!“

Izzy si knihu vzala a civěla na nákres.

„Je to ta ulice, že jo?“ zeptala se Cassie, protože potřebovala, aby Izzy potvrdila, co vidí.

„Možná,“ odpověděla obezřetně, jako by nechtěla přiznat něco, co bylo očividně nemožné.

„Ale no tak,“ utrhla se na ni Cassie, vzala si knihu zpátky a znovu se na ni podívala. „Určitě je to ta ulice. Ale předtím tam bylo něco jiného. Změnilo se to.“

Cassie se z toho na chvíli zatočila hlava a otrásla se po celém těle. „Je to magie?“

„Kouzelná kniha,“ zvedla Izzy skepticky obočí.

„Proč ne?“ namítla Cassie. „Viděla jsi, co se právě stalo.“

„Když víš tak jistě, že to bylo tou knihou, udělej to znovu.“ Izzy zavřela dveře do chodby a ukázala na ně. „Tak šup, ať se objeví něco jiného.“

Cassie se zamyslela a uvědomila si, že chce udělat přesně to, co Izzy žádá.

Chce znovu otevřít dveře na jiné místo.

Chce použít tu podivnou, úžasnou knihu.

Dráždila ji, nabízela jí něco úchvatného ve světě, kde těch úchvatných věcí bylo jen pramálo.

„Radši si vezmeme kabáty,“ rozhodla Cassie. „A ty se jdi napřed vyčurat.“

MAGICKÁ PŮLNOČNÍ CESTA MANHATTANEM

„Kam chceš jít?“ zeptala se Cassie, když stála přede dveřmi a žaludek měla jako na vodě. Izzy si odskočila na záchod, převlékla si pyžamo a obě se obuly a oblékly si kabát. Cassie držela Knihu dveří v ruce.

Izzy pokrčila rameny. „Do Itálie ne,“ odtušila. „Někam, odkud můžeme dojít domů, kdybychom tam zůstaly trčet.“

„Pravda,“ souhlasila Cassie. Pomyslela na knihkupectví, protože to bylo její oblíbené útulné místo, ale pak Izzy navrhla něco lepšího.

„Už vím,“ řekla. „Střešní terasa v hotelu Library. Vzpomínáš?“

Cassie si vzpomínala. Do hotelu Library si ještě v době, než Izzy odešla z Kellnerova knihkupectví, rády po práci zašly na skleničku. I nyní se tam občas vypravily, ale ne tak často, jako když pracovaly spolu. Izzy to tam měla moc ráda, protože mohly sedět venku mezi vysokými budovami centra Manhattanu, popíjet drahé koktejly a sledovat, jak se mladí bohatí lidé baví ve společnosti. Cassie milovala tamní výhled, příležitost nahlížet do všech oken na Manhattanu.

„Jo,“ souhlasila Cassie. „Dobrý nápad.“

„Vyber nějaký místo i ty!“ navrhla Izzy. „Navštívíme dvě místa za sebou!“

Cassie se usmála; ten nápad se jí líbil. „Myslíš něco jako magickou půlnoční cestu Manhattanem?“

„Paráda!“ vykřikla Izzy a oči se jí rozzářily.

„Fajn,“ odpověděla Cassie a znovu se otočila ke dveřím do chodby. „Bar v hotelu Library.“

Na chvílku se zarazila, myslela na bar v hotelu, na dveře na jeho střešní terasu a Knihu dveří svírala v ruce. S rozhodným

kývnutím natáhla ruku, otevřela dveře a uviděla jen jejich chodbu.

„Krucí.“

„Co se stalo?“ zeptala se Izzy. „Co se pokazilo?“

„To kdybych věděla!“

„Co jsi udělala posledně? Prostě to udělej znovu. Ale ne do Benátek.“

Cassie se podívala Izzy do očí.

„Mělo by to být snazší,“ čertila se Izzy. „Je to jen pár kilometrů! Benátky jsou na druhý straně oceánu!“

„Chceš to zkusit ty?“ navrhla Cassie a Knihu dveří nabídla Izzy.

„Ne.“ Izzy ustoupila o pár kroků dozadu.

Cassie si povzdychla a znovu se na dveře zaměřila. Zavřela je a snažila se zklidnit dech – proč jí tak buší srdce? Pokoušela se vzpomenout si, co udělala posledně.

Tehdy myslela na Benátky. Na tu ulici, na pekárnu. Na dveře. Vzpomínala si – ne, nejen vzpomínala, ona si *představovala* ty dveře v Benátkách. A pak se cítila divně...

Zavřela oči a myslela na dveře na střešní terasu hotelu; skleněné dveře, které jsou na dotek studené a zvenčí umazané. Představovala si, jak k nim natahuje ruku, a vzala dveře za kliku.

Pak to ucítila znovu, ten podivný, bublající tlak v celém těle, a nějaká vzdálená část její mysli vykřikla: *Ted' to děláš!*

„Hele!“ zajíkla se Izzy.

Cassie otevřela oči a podívala se dolů. Kniha v její ruce zase ztěžkla, ale teď viděla, že se děje i něco jiného. Obklopovala ji záře, aura, jakýsi nehmatatelný stín, ale úžasně barevný jako duha. Cassie pohnula rukou dozadu a dopředu a duhová aura kopírovala pohyb knihy a líně plula vzduchem.

„Ono to září!“ vydechla Izzy.

Cassie stočila pohled ke dveřím. Stiskla kliku a zatáhla k sobě.

Ale dveře se nepohnuly.

„Cože?“ zamručela překvapeně.

„Co se děje?“ divila se Izzy. „Co zas?“

„Dveře se ani nehnou.“

Cassie se podívala dolů na knihu. Stále zářila tou podivnou mnohobarevnou aurou. Stále byla v její ruce těžká a pevná. Něco se dělo.

Znovu se zaměřila na dveře a dvakrát nebo třikrát za ně zatáhla.

„Jako by se nechtěly otevřít,“ zamumlala.

Po chvíli Izzy napadlo: „Dveře z baru se otevírají od sebe, ne?“

Cassie si okamžitě uvědomila, že má pravdu. Dveře – ty normální dveře do chodby – se otevírají směrem k sobě, zrovna jako ty dveře v Benátkách. Ale kdyby stála v baru v hotelu Library a chtěla vyjít ven na střešní terasu, dveře by se otevíraly od sebe.

„To mě podrž,“ zamručela Cassie s údivem. Jejich dveře se záhadným způsobem změnilly a teď se pohybovaly tak, jak bylo normálně nemožné. Cassie zatlačila, dveře do chodby se otevřely a jako nadšený pes jim vyrazil vstříc studený vzduch.

Sklopila zrak a viděla, že aura kolem knihy se vytrácí, že ji odnáší vánek, a kniha v její ruce byla zase lehoučká.

Podívala se Izzy do očí.

„Tak jdeme!“ zavelela Izzy. Vypotácely se na střešní terasu hotelu Library a hihňaly se jako malé holky.

Na noční obloze za terasou vířil v bílé záři sních a světla města byla rozmazaná a nezřetelná. Vysoké budovy kolem se tyčily jako obři, kteří v tichosti přihlíželi, zahaleni do pláště bouře.

Izzy vedla Cassie k lavičce na opačném konci střechy a na ochranu před sněhem roztáhla slunečník na stole. Venku na terase s nimi byl muž, který seděl na protější straně střechy a o samotě popíjel, ale jinak byla zasněžená terasa prázdná. „Jestlipak si můžeme objednat něco k pití?“ nadhodila Izzy a nakukovala přes okno do baru. Na druhé straně okna seděl klavírista a ven do noci se nesl zvuk hudby a mísil se se sněhem snášejícím se z oblohy.

„To je neuvěřitelné,“ kroutila Cassie udiveně hlavou. Jak se mohly dostat přes město? Podívala se na svazek v ruce, na ten

prostý hnědý zápisník, a uvědomila si, že ji nadchnul. Přišel jí do života a splétal v něm zázraky.

„Je hrozná zima, ale je mi to fuk!“ zasmála se Izzy a její smích odnesla bouře. „Jsme v hotelu Library!“

„Já vím!“ vykřikla Cassie. „Pojď!“

Vytáhla Izzy zpod ochrany slunečníku do sněhu a naklonila se přes balustrádu na kraji terasy, aby se podívala dolů na Madison Avenue připomínající v té vánici bílý kaňon. Sníh se rychle kupil a všechna pouliční světla a reflektory aut byly rozmazané. Závějemi se prodíralo pár odvážných lidí se sklopenými hlavami a zvednutými kapucemi. Klavírista v baru za Cassie a Izzy dohrál pomalou skladbu a spustil něco rychlejšího, jakousi jazzovou úpravu orchestrální klasiky, kterou Cassie vzdáleně poznávala.

„Dej mi ruku,“ zakřenila se Izzy.

„Cože?“ zeptala se Cassie, podívala se na kamarádku a přimhouřila oči před padajícím sněhem.

„Zatancuj si se mnou, Cassie!“ vybídla ji Izzy.

„Ty jsi opilá!“

„Jo!“

Izzy si přitáhla Cassie k sobě a minutu tančily na hudbu z baru, jen ony dvě a sníh a tóny z klavíru, které na studené noční obloze kroužily v piruetách.

„To je šílené,“ vydechla Cassie, když se svalily na místa pod slunečníkem a utíraly si z obličeje sníh.

„Pořád si myslím, že se mi to zdá,“ řekla Izzy. „To jsme právě tancovaly na obloze?“

„Popadl mě nějaký šílenec a přinutil mě tančit foxtrot,“ souhlasila Cassie.

Izzy se usmála, sledovala sníh a kroutila u toho hlavou. Klavírista za nimi dohrál skladbu a vrátil se k něčemu pomalejšímu, co se k pozdnímu večeru v newyorském baru hodilo víc.

„Co by se s touhle schopností dalo dělat?“ zamyslela se Izzy. „Jednoduše dojít z ložnice do knihkupectví.“

Cassie se při tom pomyšlení usmála. „Cestu do práce mám docela ráda. Občas. Když není zima.“

„Zima je děs,“ souhlasila Izzy. Ohlédla se přes rameno do baru. „Fakt bych si dala něco k pití.“

Cassie si v myšlenkách pohrávala s možnostmi. „Už bys nikdy nemusela na veřejné záchody.“

„Panebože, jo!“ vykřikla Izzy. „To by bylo fakt skvělý! Už bys nikdy nemusela čurat v podřepu.“

„Mohla bych si prostě zajít na záchod doma,“ doplnila Cassie. „Kdykoli bych chtěla.“

„Ale co když to uděláš a já tam zrovna budu?“ zeptala se Izzy. „Co když tam přijdeš, když budu zrovna čurat?“

„Prosím tě. Stejně si na záchodě necháváš otevřené dveře. Už jsem viděla všechno.“

„Víš, je štěstí, že ses k té knize dostala ty,“ zamyslela se Izzy a poposedla si na lavičce ke Cassie blíž, aby se zahřála. „Chci říct, je to lepší, než kdyby to byl někdo jinej, někdo, kdo není tak hodnej. Představ si, co by se s ní dalo dělat, kdybys byla zlej člověk.“

Cassie ztichla; nad takovými věcmi se zamýšlet nechtěla. Chtěla si pohrávat s možnostmi a užívat si to nadšení, ne se topit v obavách.

„Představ si úchyla, co si může chodit do ložnice kterýkoli ženy,“ navrhla Izzy. „Kdekoli na světě.“

„No jo,“ odpověděla Cassie.

„Mohla bys jít do jiný země a páchat tam zločiny a vrátit se sem a nikdo by nevěděl, kdo jsi. I kdyby si lidi mysleli, že jsi to byla ty, měla bys dokonalý alibi, že jsi v jiný zemi.“

Cassie tiše přikývla.

„Nebo zloděj,“ pokračovala Izzy. „Mohla bys vlézt do jakýhokoli sejfu. Nemusela by ses tam ani vloupat. Ani bys nemusela vkročit do žádný banky. Stačilo by otevřít dveře sejfu a natáhnout ruku. Nebo klenotnictví. Nic by nebylo v bezpečí.“

„Fajn,“ odsekla Cassie rozčileně. „Můžeš přestat vyjmenovávat všechny hrozné věci, co by někdo mohl udělat? Tohle je úžasné, Izzy. Tohle je... ta nejlepší věc na světě. Kouzelná kniha, která mě může přenést, kamkoli chci! Nekaz mi to!“

Izzy zvedla omluvně ruce.

Chvilku seděly v tichosti, ale Cassie už byla netrpělivá a chtěla knihu znovu použít. Chtěla zjistit, na která místa by se ještě mohly vydat.

„Nepůjdeme někam jinam?“

„Fajn,“ souhlasila Izzy. „Někam, kde bude tepleji.“

Vrátily se ke dveřím do baru a Cassie si všimla, že osaměle popíjející muž tam pořád sedí. Podíval se na ně, tmavýma očima přelétl z Cassie na Izzy a vzápětí upřel pohled na okolní budovy. Pak Cassie knihu znovu použila, stejně jako v bytě; kniha ztěžkla a kolem ruky se jí vytvořila záře duhových barev a všechno jí to přišlo ještě snazší než posledně. V příštím okamžiku prošly dveřmi do baru, ale místo toho dorazily někam jinam.

Ocitly se v Newyorské veřejné knihovně, v čítárně, kde Cassie strávila spoustu šťastných hodin. Teď byla místnost temná a tichá, jen do vysokých oken se opírala bouře. Našlapovaly na špičky a proplouvaly tmou jako chichotající se duchové, i když Cassie vyděšeně čekala, že tam bude nějaký alarm nebo strážný, který je objeví. A pak pomocí postranních dveří čítárny cestovaly do knihkupectví Strand kousek jižně od Union Square, což bylo další Cassiino oblíbené místo ve městě. S každými dalšími dveřmi si Cassie byla jistá, že se vrátí nudná realita a tuto pohádku jí ukradne, ale pokaždé se ukázalo, že se mýlí. Svět byl najednou úžasný a plný možností.

„Mám hroznej hlad,“ prohlásila Izzy, když stály v knihkupectví Strand.

„K Benovi?“ navrhla Cassie a myslela tím nonstop bistro pár bloků od jejich bytu. Byl to jejich lokál, místo, kde toho dne, kdy se do bytu nastěhovaly, přes dvě hodiny čekaly na schůzku s pronajímatelem, a místo, kam si teď chodily pro jídlo s sebou.

„K Benovi,“ souhlasila Izzy.

Cassie otevřela dveře v zadní části knihkupectví a vešly do téměř dva kilometry vzdáleného Benova bistra. Posadily se dozadu a Izzy si dala lívance se slaninou a colu, zatímco Cassie usrkávala kávu a snažila se mírnit své nadšení.

„Koukni na mě,“ postěžovala si nešťastně Izzy. „Jsem nechutná. Je půlnoc a já dělám svému tělu tohle.“

„Na tvém těle není nic špatného a ty to víš.“

„Mohlo by být, jestli se budu dál stravovat takhle. Viděla jsi moje tety? Všech je fakt kus. To jsou moje geny, Cass.“

„Tak proč to teda jíš?“ opáčila Cassie.

Izzy pokrčila rameny. „Moje pusa se nudila a jsem opilá.“ S cinknutím odhodila vidličku na talíř a odsunula ho pryč. „Co uděláš s tou knihou?“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Cassie.

Izzy se na ni zamračila. „Přece si ji nemůžeš jen tak nechat a dál ji takhle používat.“

Cassie nechápala. „Proč ne?“ divila se. „Dostala jsem ji. Patří mi.“

„Vůbec nic o ní nevíš, Cass,“ podotkla Izzy. „Mohla by být nebezpečná.“

Cassie si povzdychla; tohle varování ji štválo a štválo ji i to, že mu rozumí. Na pár okamžiků se zamyslela, zatímco Izzy dopíjela zbytek coly.

„Mohla bych zkusit zjistit víc,“ připustila Cassie. „O té knize, o panu Webberovi.“

„Jak to asi tak uděláš?“ zeptala se Izzy. „Je přece po smrti, vzpomínáš?“

„Zeptám se paní Kellnerové. Možná ho znala. Byl to stálý zákazník.“

Izzy přikývla. „Dokud nezjistíš víc, nejspíš by sis s ní neměla zahrávat. Nevíš, co by mohla způsobit.“

„Pohráváme si s ní celou noc,“ namítla Cassie.

„Jo,“ souhlasila Izzy s vážným výrazem. „Ale ani tak bych to nedělala.“

„Nepůjdeme domů?“ navrhla Cassie a změnila téma. „Jsem unavená.“

Když zavěšené do sebe prošly zasněženými ulicemi zpátky do bytu, lehly si spolu do Cassiiny postele. Ani jedna nemohla usnout, a tak se snažily zahrát a povídaly si o Knize dveří, o šílené, pohádkové magii a o tom, co by to mohlo znamenat.

Cassie si uvědomila, že když tak leží v potměném pokoji se svou nejlepší kamarádkou a povídají si o úžasných věcech, je šťastná. Noc byla studená, ale u srdce ji hřálo.

Za nějakou dobu se Izzy zvedla a odešla do své postele a Cassie zůstala sama. Vytáhla Knihu dveří zpod polštáře, držela ji v rukou a přejížděla palcem po obálce. Znovu ji prolistovala a podívovala se nad hustě psaným textem a jemně nakreslenými obrázky. Snažila se rozeznat jazyky, ale spousta z nich ani nepoužívala znaky, které by poznala. Nalistovala první stránku knihy, vzkaz od pana Webbera, a znovu jí spadla brada, když uviděla, že jeho řádky jsou pryč. Na první stránce teď zůstalo jen těch pár slov o tom, co je kniha zač. Po vzkazu od pana Webbera tam nebylo ani památky, ani stopa po inkoustu, žádné rýhy.

Cassie tomu nemohla uvěřit. Byl to další malý zázrak, další magie, ale uvědomila si, že zmizení slov pana Webbera ji trochu bolí. Chvilku nad tím přemýšlela, ale její mysl se neustále vracela k tomu, co ta kniha dokáže, k daru, který jí pan Webber dal. K daru, který pan Webber dal *jí*.

„Je to skutečné,“ zašeptala přesvědčeně.

Ale musela to sama sobě ještě jednou dokázat. I přes Izzyiny výhrady věděla, že knihu chce znovu použít. Kdo by mohl odmítnout magii? Kdo by vzdoroval?

Vylezla z postele a po špičkách přešla ke dveřím své ložnice.

Myslela na prázdniny, které si před lety užila v Evropě – nejlepší měsíce jejího života –, a věděla, že ta kniha jí tento pocit štěstí může znovu dopřát.

Zavřela oči a snažila se vzpomenout si na další dveře ze svých cest. Vzpomínala na hostel, kde byla ubytovaná v Londýně. Vzpomínala si na ty dveře z tmavého dřeva se dvěma úzkými prosklenými okýnky, na to, jak dveře při každém otevření skřípaly. Cítila, jak kniha v její ruce těžkne, a když oči otevřela, uviděla znovu tu samou záři, jako by knihu obklopoval duhový opar.

„To je nádherná,“ zamumlala a světlo se jí odráželo ve tváři.

Natáhla se ke dveřím z ložnice, Knihu dveří třímala v druhé ruce, a když dveře otevřela, zavrzaly tak, jak dveře její

ložnice nikdy nevrzaly. Cassie se ve tváři rozlil potěšený úsměv, i když duhová záře postupně mizela.

Nakoukla za hranu dveří a uviděla ulici v Londýně, kterou si moc dobře pamatovala, pošmourné ráno a déšť a auta zaparkovaná u chodníku. Pozorovala tohle cizí město za oceánem z pohodlí své ložnice.

„No teda,“ zachichotala se. Cassie si nevzpomínala, kdy v ní něco vyvolalo pocit takové blaženosti, kterou prožívala právě teď.

Dveře zavřela a vrtěla u toho hlavou; ne proto, že by litovala toho, co dělá, ale proto, že nemohla uvěřit tomu, co zrovna udělala.

Vrátila se do postele, knihu svírala oběma rukama a zírala na ni jako do tváře milence.

Mohla dělat kouzla.

Mohla se vrátit do jakýchkoli dveří, kterými kdy prošla, kdekoli na planetě.

DRUMMOND FOX VE SNĚHU

Drummond Fox stál ve sněhu a společnost mu dělali duchové.

Nacházel se na okraji parku Washington Square a vzpomínal na den před deseti lety, kdy se jeho svět změnil.

Nevěděl, proč sem přišel. Bylo to opravdu hloupé, dokonce i nebezpečné, ale cítil potřebu se na toto místo vrátit a připomenout si přátele, o něž přišel.

Drummond sklonil hlavu před nepřízní počasí, vydal se severně směrem k fontáně a v mysli mu chaoticky vířily vzpomínky a emoce z toho dávného dne. Smích, objetí a dlouhé procházky. A pak výkřiky a světlo, krev a tma. Pár okamžiků šílenství na Manhattanu, které zvěstovaly úsvit nebezpečnějších dob. Začátek jeho potulného života. Vytvoření Domu stínů. To všechno vyplynulo z toho okamžiku před deseti lety.

Došel k oblouku Washington Square Arch a vstoupil do jeho úkrytu. Byla mu zima, jeho starý kabát ho před chladem moc nechránil, ale ještě nechtěl odejít. Chvilí stál bez hnutí, nechal vítr, aby se mu proháněl záhyby šatů, a sledoval park. Po pár okamžicích si uvědomil, že není sám.

Za fontánou se objevil stín a Drummond cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Postava se zvětšovala a přibližovala a Drummond sledoval, jak se ze sněhu vynořuje muž a vchází do prostoru pod obloukem vedle něj.

„Pane Foxi,“ pozdravil doktor Hugo Barbary. Muž se usmál, ale Drummondovi to připadalo jako spokojený výraz predátora, který zahnal svou kořist do kouta. „To je ale štěstí, že jsem vás potkal zrovna tady. Nevím, jestli jste mě překvapil, nebo zklamal, že jste se skutečně vrátil.“

Stáli od sebe jen pár kroků, dost blízko na to, aby Barbary natáhl ruku a Drummonda se dotkl, kdyby chtěl. Drummond se snažil nedat najevo svůj strach.

„Hugo,“ řekl neutrálním tónem. Cíleně odvrátil zrak ke sněhové bouři; odmítal se nechat zastrašit, ale strčil ruce do kapes, aby byl připravený.

Barbary byl rozložitý plnoštíhlý muž s velkou plešatou hlavou a tmavýma očima za širokými rámečky brýlí. Pod dlouhým pláštěm měl třídičný oblek, vestu přes břicho úplně napnutou a na hlavě velký klobouk, který mu chránil obličej před sněhem. V ruce držel staromódní koženou brašnu jako doktor na návštěvě u pacienta.

„Lidé vás těch posledních deset let hledají,“ sdělil mu Barbary. „Ve snaze, aby vás našli, už byla vyčerpána spousta času a úsilí.“

Drummond na to nereagoval.

„To mám ale štěstí, že vás vidím jako první.“ Barbary byl Jihoafričan, a přestože spousty let cestování po světě obrousily jeho přízvuk, pořád byl znatelný v podivných, úsečných samohláskách.

„Je mi z toho zle na duši,“ začal Drummond a Barbary naklonil hlavu, jako by ho to zajímalo, „že člověk jako vy je pořád naživu, zatímco mnohem lepší lidé tady bez dobrého důvodu zahynuli.“

„Jauvajs,“ zašklebil se Barbary. „Nebudu si to brát osobně. Ale to, co se stalo před deseti lety, nemá se mnou nic společného. Ani jsem tady nebyl. Pokud si vzpomínáte, honil jsem se v Thajsku za nějakou pitomou knihou, která, jak se ukázalo, ani neexistuje. Byl jste někdy v Thajsku? Je tam příšerné vedro. Bylo to tam hrozné. Do všeho jídla cpou citronovou trávu. Všechno chutná jako léky a mýdlo.“

„Co chcete?“ zeptal se Drummond. Měl toho muže i jeho hrané bodrosti už po krk.

Barbary si zamýšleně broukal, jako když si člověk prohlíží jídelní lístek. „Chci vaše knihy. Jen se snažím rozhodnout, jestli vás budu muset napřed zabít, nebo ne.“

Drummond si pro sebe přikývl. „Vždycky jde o knihy, co?“

Barbary pokrčil rameny. „O co jiného by šlo?“

Drummond na to nereagoval a pozoroval sněhovou bouři. Byla jako záclona mezi těmi dvěma muži a světem. Ve chvíli,

kdy je obklopoval sníh, se bezpečí jiných lidí na jasnějších místech zdálo na míle daleko.

„Co máte, Knihovníku?“ zeptal se Barbary, přistoupil k Drummondovi o krok blíž a jeho oči konečně odhalily hlad v jeho duši. „Co u sebe nosíte, že vám to po celé ty roky poskytuje bezpečí?“

„Už Knihovník nejsem,“ odpověděl Drummond. „Žádná knihovna už není. Je pryč.“

Trýznilo ho být jen přiznat tuto pravdu, ale v obličeji nic z toho nedal najevo.

„To jsem slyšel,“ poškrábal se Barbary lenivě na tváři. „Je pryč, ale není zapomenutá, co? Spousta lidí Foxovu knihovnu hledá.“

„Spousta?“ zeptal se Drummond skepticky. „Myslel jsem, že už jich moc nezbylo. Myslel jsem, že *ona* se o to postarala.“

„Není to tak zlé,“ prohlásil Barbary. Sundal si klobouk a přešel si rukou po plešaté hlavě. „Pořád jsem tady já. Jsou i další. Je jich méně, než jich bývalo, to je pravda. Ona si vybírá lidi jednoho po druhém a bere jejich knihy. Ale je to v duchu darwinismu, ne? Přirozený výběr. Jsem si jistý, že si mě dříve nebo později najde, ale nevádí mi to. Zjistíme, jak je skutečně dobrá.“

„Dostane vás,“ vyhrkl Drummond. „Nikdo není v bezpečí. Vím to. Setkal jsem se s ní.“

Barbary Drummonda chvíli pozoroval, jako by ho toto hodnocení přinutilo k vážnému zamyšlení.

„Někteří v bezpečí jsou,“ namítl. „Ti s těmi správnými knihami. S těmi nejmocnějšími knihami.“

„A jste to vy, Hugo?“ zeptal se Drummond. „Máte u sebe poslední dobou mocnou knihu?“

„Je od vás pošetilé, že jste přijel do New Yorku,“ ignoroval Barbary Drummondovu otázku. „Musel jste vědět, že je to riskantní.“

„Mám hroznou chuť na hot dog,“ zamumlal Drummond.

Barbary se krátce zasmál a zvuk jeho smíchu se odrážel od oblouku nad nimi.

„Jsem unavený,“ pokračoval Drummond. „Můžeme prosím přejít k té části, kde se mě pokusíte zabít nebo kde mě

necháte na pokoji? Ani jedno mi nevadí, ale však víte, radši dříve než později.“

„Co kdybyste mi své knihy prostě dal?“ navrhl Barbary. „Ušetřil byste mi námahu. Nechám vás žít. Dokonce nikomu ani neřeknu, že jsem vás viděl.“

„Kolik knih teď máte, Hugo?“ zeptal se Drummond. On sám u sebe měl knihy tři, dvě v jedné kapse a jednu ve druhé. Sevřel je, jakmile před chvílí strčil ruce do kapes, aby se ujistil, že tam jsou. Kniha stínů byla osamocena v jeho pravé kapse, otevřená a ve hřbetě přehnutá. Drummond si za ty dlouhé roky zvykl nosit knihu takto. Vždycky ji tak měl připravenou, aby mohl z nějaké stránky utrhnout růžek a zmizet do Stínů. Slova z Knihy stínů mu v mysli zněla jako zařikávací pro štěstí: *Stránky jsou ze stínů. Podrž stránku a staň se také stínem.*

„Na počtu knih ale přece nesejde, že ne?“ odpověděl Barbary. „Záleží na tom, co s nimi kdo dělá.“

„Kniha bolesti?“ natukl Drummond. „Ta byla vždycky vaše oblíbená, ne?“

„Drummonde, vážně nechcete, abych Knihu bolesti použil,“ opáčil Barbary. Bylo to skoro soucitné, jako by si dělal obavy o Drummondovo zdraví. „Umím to s ní moc dobře. Baví mě to.“

Ti dva muži si hleděli do očí a Drummond nehodlal ustoupit ani přes strach, který napínal všechny jeho svaly. Pak se Barbary usmál. „To je on,“ pronesl. „Tohle je Knihovník. Páteř ze železa. Zrovna jako když utekl a nechal své přátele zemřít.“

V tu chvíli Drummond odvrátil zrak a zahleděl se do vířícího sněhu.

„Říkám si, jaké výsady by mi Žena udělila, kdybych jí řekl, kde jste.“

Drummond se Barbarymu znovu podíval do očí a přemýšlel nad tou výhrůžkou.

„Ale ne,“ protáhl Barbary. „Asi vás prostě jen zabiju a nechám si vaše knihy pro sebe.“

Najednou vyrazil kupředu, ruka mu vystřelila jako píst, ale než dosáhla tam, kam měla namířeno, byl už Drummond jinde.

„Napřed mě budete muset chytit,“ pronesl Drummond o krok vedle. V kapse utrhł rúžek stránky z Knihy stínů a sevrěl ho v pěsti. Téměř okamžitě ucítil, jak ten kousek papíru v jeho dlani těžkne, a s jeho narůstající váhou zmizel ve sněhu, sám se stal stínem, nehmatným a neviditelným.

Hugo přivíral v bouři oči a ústa měl vzteky sevřená do úzké čárky.

„Vím, že jste tady,“ zakřičel. „Ukázal jste svou tvář. Najdu vás, Knihovníku. Tím si buďte jistý.“

Drummond nic neřekl, odmítal se pohnout, i když Barbary čekal, přestože mu mráz zalézal až do kostí. Robustnějšímu muži došla trpělivost dřív, po pár minutách si něco zabručel pod vousy a vyrazil pryč. Bouře téměř okamžitě pohltila jeho velký obrys.

Drummond čekal ještě chvíli, jen aby se ujistil, že Hugo skutečně odešel, a pak vyrazil z parku na sever a stále se schoval ve Stínech, dokud se neocítl znovu na ulici. Jakmile tam dorazil, otevřel pěst a odhalil útržek tmavého papíru s duhovou aurou. Jak se papír stával lehčí, nadzdvihl ho vítr a se zmírající duhovou aurou papírek ve vánku odletěl. Drummond se vynořil ze Stínů a zase se zhmotnil.

Ploužil se v nepříjemném počasí po Fifth Avenue směrem do Midtownu a ve sněhu za sebou zanechával stopy.

Té noci se Drummond ubytoval v Midtownu v hotelu Library. Věděl sice, že je riskantní ubytovat se tak na ráně, ale bylo mu to jedno. Do parku Washington Square zašel, aby zavzpomínal, a teď si chtěl jen dát drink, spát a zapomenout.

Zaplatil za pokoj, ignoroval zapadlé oči vychrtlého tmavovlasého muže v zrcadle v koupelně, když si oplachoval obličej, a pak vyrazil do střešního baru. Objednal si whisky a hledal, kam si sednout, ale místnost byla plná lidí, kvůli nimž si připadal nemístně – bohatých, nebo aspoň to předstírajících, nadměrně sebevědomých lidí, kteří dávali své bohatství ledabyle a bezohledně najevo –, a tak se odebral ven na střešní terasu. Posadil se do rohu pod slunečník a vychutnával si drink. Vysoko nad ním se klenula obloha a všude kolem něj

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kniha dveří.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.